

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκ χρυσᾷ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 10 Ἰανουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΛΡΙΘ. 11

ΟΙ ΑΙ-ΓΙΑΝΝΙΔΕΣ

Ὁ κόσμος ἓνα μοναχὸ δὲν εἶχεν Ἀϊ-Γιάννη
Οἱ Ἀϊ-Γιάννηδες παντοῦ παντοῦ ιδέας σπέρνουν...
Χωρὶς πρόδρομους τῶν Χριστῶν τὸ κήρυγμα δὲν πᾶζει
Καὶ θύματα κητόπι τοὺς ὡς καὶ οἱ Μεσσίαι σπέρνουν !

Ὁ Πλάτων θέλει πρόδρομο μεγάλο τὸ Σωκράτη
Κολόμβων κόπους, ὄνειρα, Ἀμέρικοι θερίζουν !
Στοὺς Μιραβὼ καὶ στοὺς Δάντων χαράζουν μονόπατι
Οἱ Διδερότοι, οἱ Ρουσσὼ, ποῦ πρῶτοι μπρὸς βαδίζουν !

Ὁ Ἀϊ-Γιάννης, σκαπνεὺς μεγάλος ἰστὴν ιδέα,
Εἶναι σημεῖο τῶν κατῶν, εἶν' ἀνθρωποκομήτης !
Πολεμιστὴς, κρατεῖ ψηλά, μὲ θάρρος, τῇ σημαίᾳ
Καὶ ἂν πᾶσι, πέφτει ἄγιος, ἀτρόμητος προφήτης ! . . .

Ἡρωδιάς ! Ἡρωδιάς ! Γυναικ-τυραννία,
Ποῦ πάντοτε ἐπὶ πίνκκος ζητᾷς τὴν κεφαλὴν τοῦ
Καὶ εἰς αἷμα σβύνεις ἄγιο τῆς δόξας τῇ μανίᾳ,
Κόβε τὸν πρόδρομο, ποτὲ δὲν κόβεις τὴν ψυχὴν τοῦ.

Ποτὲ δὲν κόβεται, ποτὲ, μαζί μὲ τὸ κεφάλι,
Ποῦ σπαρταρᾷ ἑστὰ αἵματα, ἔς τὸ χῶμα κυλισμένο,
Ἰδέα ὅπου ἔσωσε τὸ σπόρο τῆς νᾶ βάλῃ
Σ' αὐλάκι τόσῳ καρπερῷ, ὅσῳ ναι ματωμένο !

Ὁ πρόδρομος ! χαρά ! χαρά ἔστ' Ἔθνος ποῦ τὸν ἔχει !
Εἶν' ἡ αὐγὴ ὅπου μνηστὴ τὸν ἤλπε, τὴν ἡμέραν,
Τὸ φῶς ὅπου σκορπεῖ ζωὴ καὶ ἐλευθερίαν ἑρέχει . . .
Ὡ ! πότε ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ δοῦν τέτοιο ἀστὲρα !

Δημοκρατία, εἶσαι σὺ Χριστὸς ἰστὴν οἰκουμένη . . .

Εμεῖς δὲ σ' ἔχομε Χριστὸ καὶ πάει νὰ πεθάνῃ
Ἰδέα ποῦ ἀνάστασι αἰῶνες περιμένει ! . . .

Θεέ ! Δὲ στέλνεις πρόδρομο, δὲ στέλνεις Ἀϊ-Γιάννη ; . .

Ραμππαγᾶς.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

— Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ —

Ἐκτακτον ἔργον ἐξόχου Γάλλου μυθιστοριογράφου, ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπιγραφὴν, ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες προσεχῶς, ἐν ἐπιφυλλίδι. Διὰ τὴν γράψην τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ὁ συγγραφεὺς, ἔπραγε τὰ νεύματα τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὰ γεγονότα ἐξ ὧν ἐμπνέεται εἶναι πρόσφατα καὶ πολλὰ τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα ὑπαινίσσεται θὰ ζῶσιν εἰσέτι. Πλοκή ἀμίμητος, περιπέτεια ὅλως ἀπροσδόκητοι, γοργότης διαλόγου καὶ δύναμις δράσεως διακρίνουσι τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ἐκτυλίσσονται σκηναὶ φωτογραφηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν Ὁθωμανῶν βίου. Ἡ μετὰ φρασὶς αὐτοῦ θὰ γείνη, ὅσῳ τὸ δυνατὸν, εἰς γλῶσσαν ἀπλουστέραν καὶ καταληπτὴν τοῖς πᾶσι.

Θέλομεν ὅλος ὁ λαὸς νὰ νοιώσῃ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Τὸ ἐδόξεσεν ὁ γυιὸς τ' Ἀνδρούτσου, τὸ ἔψαλεν ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος, τὸ ὑμνησεν ὁ Ζαλοκώστας, τὸ ἐξέθαψεν ἐκ τῆς λήθης ὁ Κυργούσιος, τὸ ἔκαμε θέμα διαγωνίσματος ἡ Καθημερινὴ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν μεταγενεστέρων ὁ ῥεφερές ! Καὶ δίδουν μεγάλοι καὶ μικροὶ τὸν ἐβολὸν των, ἐνῶ ἡ μὲν κυβέρνησις φοβεῖται ν' ἀφαιρέσῃ καὶ μίαν μόνην δραχμὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὄνειροπολήματος αὐτῆς ἰσοζυγίου, ἡ δὲ βασιλεία οὔτε κἀν ἀκούεται, ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εἰς τέτοια χάνια, ὡς τὸ τῆς Γραβιάς, χρεωστεῖ τὰ σημερινὰ τῆς παλᾶτις, τῆς σημερινᾶς τῆς Μανωλάδας καὶ τὴν τιμὴν νὰ μένῃ αὐτὴ ἰσὺς ἀνεύθυνος, ἢ ἀνεύθυνος, ἐν μέσῳ τῶν εὐθυνῶν μὴ εὐθηνῶν.

Ο ΟΒΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ.

Μεταξύ τῶν διαφόρων συνδρομῶν ὑπὲρ ἀνεγέρσεως μνημείου εἰς τὸ ἱστορικὸν ἡμῶν Χάνι, εἶδομεν καὶ τὸ ἐκατοντάδραχμον τῶν Εὐελπίδων. Αὐτὰ βεβαίως τὰ μέλ-λοντα παλληκαρόπουλα μελλούσης ἡμῶν δόξης, δὲν τὰ ἐμποδίζει νὰ ἐκδηλώσωσι τὸ αἶσθημά των ὑπὲρ μιᾶς σε-λίδος τῆς τουρκομάχου 'Ελλάδος καὶ ἐν 'Ιμτιγιάζ, καμ-μία πολιτικὴ ποντικῶν προσπαθοῦντος νὰ τὰ ἐχῇ καλὰ μὲ τὸν γάτον.

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΜΑΣ

Οἱ φοιτηταί μας τί κάθονται ; Αὐτοὶ ἀποτελοῦσι δύ-ναμιν, ὅταν θέλουν. Εἶναι τρεῖς χιλιάδες. Ἀπὸ 20 λεπτά ἂν δώσουν, ἰδοὺ 600 δραχμαί. Ἄς ἀκολουθήσωσι τὸ πα-ράδειγμα τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ αὐτοί. Καὶ τότε θὰ μεταδοθῇ πανταχοῦ, θὰ γενικευθῇ ἡ διὰ τοιοῦ-του λαϊκοῦ ἱδίσκου ἀνεγερσις μνημείου εἰς τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς. Οἱ φοιτηταί ἄλλοτε, εἰς τοιαῦτα πατριωτικά, πρωτηγωνίστουν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἐδικαιολόγει πλη-ρέστατα τὸν τίτλον ὃν τῷ ἔδωκεν ὁ φιλογερὸς καὶ ἀείμνη-στός κύκνος τῆς Λευκάδος ὀνομάσας αὐτὸ φιλογερὸ καμ-νι. Μῆπως ἐσβέσθη ;

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Αὐταὶ αἱ κόραι ἐκείνων τὰς ὁποίας ἐψάλλεν ὁ Σολω-μὸς ἀναφωνῶν :

Ἡ καρδιά μου ἀναγαλλιάζει
Πῶς ὁ κόρπος κάθ' ἑμὴ
Γλυκοβύζαστο ἐτοιμάζει
Γάλα ἀνδρείας καὶ ἐλευθερίας

αὐταὶ δὲν πρέπει νὰ μείνουν κἀδιάφοροι εἰς τὸν *je ne s'en sou-* τόν. Ὁ **Ραμπαγάς** ἀνοίγει εὐχαρίστως στήλην ἰδιαι-

τέραν διὰ τὸν ὀβολὸν αὐτῶν. Ἄς τὸ δείξουν ἐπὶ τέλους καὶ αὐταί, φαινόμεναι ἀληθεῖς Ἑλληνίδες ἀγαθῆς τῶν τοῦ 21 ἐκείνων.

Συντελουμένου τοῦ μνημείου, θ' ἀκουσθῇ ἀπὸ τοῦ τά-φου ἡ φωνὴ ταῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου ἀναφωνοῦσα :

Τὸ χάνι μου ἐλησμονεῖτο
Καὶ ἐξηλείφετο σχεδὸν,
Ἄν ὁ Κυριούσιος δὲν ἦτο
Ν' ἀναστηθῇ ρε φίλ' ἡ δόνη !

Γραμπούκος

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ΧΟΡΕΥΕΤΕ !

Χορεύετε ! . . . Τὸ σύνθημα μᾶς δίνει τὸ παλάτι
Τὸ στρογγυλὸ του μποναμά, σὰν πάρη, κάθε χρόνο ...
Τὸ ξεφαντόνι δίκαια ἀπ' τοῦ λαοῦ τὴν πλάτη . . .
Καὶ κράζει : «χόρευε, λαέ ! μὲ τοῦτα σὲ πλερόνω !...»

Χορεύετε ! καὶ ἀντίκρυ μας χιλιάδες εἶν' οἱ σκλάβοι
Καὶ οἱ ποντικοὶ χορεύουνε 'στοῦ Κράτους τὰ ταμεῖα ...
'Σὰν κληρονόμοι ἀσπλαχνοὶ Αὐστριακοὶ καὶ Σλάβοι
Διψοῦνε τὴν Ἑλλάδα μας νὰ φῶν κληρονομία ! . . .

Τὴν ὥρα ποῦ χορεύετε λουσμμένοι 'στὰ διχμάντζα,
Μὲ θάρρος τὴν ἀρίδα σας τεντώνετε, πηδᾶτε
Καὶ ἂν κάπου κάπου σχίζονται 'στὸ σφίξιμο τὰ γάντζα
Τέτοιαις πληγαῖς ἀμάτωται κανεὶς ἄς μὴ φοβᾶται ...

4 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑ» — 4

ΜΟΥΚΤΑΡ ΚΑΙ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Στεφάνου Ξένου).

— Γνωρίζεις, εἶπε, τοῦτο τὸ δακτυλίδι ; γνωρίζεις ἀ-κόμη πῶς ἐγώ εἰμαι ὁ ἀγοραστής σου ; γνωρίζεις ὅτι τοῦτο τὸ ἔδωκεν ὁ Ἰβράιμ πασσᾶς τοῦ Βερατιοῦ εἰς τὸν Μουκτάρ, ὅταν ἡ κόρη του τὸν ἡρραβωνίσθη ; Φροσύνη, δὲν ἔχεις νὰ κρυθῇς ἀπ' ἐμέ. Κατεφρόνησες τὴν ἀγάπην μου, ποῦ ἤθελα νὰ σὲ κάμω πρώτη Βεζύραϊνα καὶ ἐπρο-τίμησες τοῦ γυιοῦ μου, ποῦ εἶναι ἓνα παληόπαιδο καὶ ἔχει μόνον ὅ,τι τοῦ δώσω. Πάλι σὲ λυποῦμαι καὶ θὰ φερ-θῶ ὡς ἀληθινὸς πατέρας σου, ἂν μοῦ 'πῇς τὴν ἀλήθειαν. Γεσὲδ Φρόσω, πόσαις χιλιάδες πουργιά, πόσα τζεβαέρια σ' ἔδωκεν ὁ Μουκτάρ ; . . . πρέπει νὰ τῷ σβυσες τὸ καυ-μένο τὸ παιδί, γιατί οὔτε ἑκατὸ χιλιάδες πουργιά δὲν ἠμποροῦσε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους.

Ἡ Φροσύνη, ὡς εἶδε τὸν κατηραμένον δακτύλιον καὶ ἤκουσε τοὺς σκληροὺς λόγους τοῦ Ἀλῆ, ἔμεινεν ἐμβρόν-τητος καὶ ἀπολελιωμένη.

Ἄλλ' ὅτε ὁ τύραννος ἐπατίμησεν αὐτὴν διότι ἐγένετο

αἰτία τῆς καταστροφῆς τῆς περιουσίας τοῦ Μουκτάρ, οἱ ὑπερήφανοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκόντισαν πραγματικὸν πῦρ κατὰ τοῦ τυράννου.

— Βεζύρη, ποτὲ δὲν ἐζήτησα παρὰ τοῦ υἱοῦ σου οὐ-τε ἓνα γρόσι· ἂν ἐζήτητον δὲν ἤθελον ἀναγκασθῇ 'νὰ πω-λήσω τὸ δακτυλίδι τοῦτο· εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Μουκτάρ μοὶ ἔκαμε διάφορα δῶρα, πλὴν εἶμαι ἐτοίμη νὰ ρίψω πάν-τα ταῦτα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀρκεῖ μόνον νὰ διατηρήσω τὸν ἔρωτά του.

— Ὅχι, ὄχι, γκιουζέλ Φρόσω, δὲν πετοῦν τὰ διαμάν-τια 'ς τὴν θάλασσαν. Μὰ ἂν θές νὰ φυλάξης τὴν ἀγά-πη τοῦ Μουκτάρ καὶ τὴ ζωὴ τῆς Φροσύνης, θὰ κάμης καλὰ νὰ δώσης ἀμέσως ὅπισω ὅλα αὐτὰ τὰ τζεβαέρια, εἶπεν ὁ Ἀλῆς σαρκαστικῶς βλέπων αὐτήν.

— Αὐταὶ εἶναι αἱ διαταγαί σας, Βεζύρη μου ;

— Ναί, γκιουζέλ Φρόσω.

— Ἐδῶ εἶναι ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Μουκτάρ ἀκόμα καὶ οἱ ἰδιοὶ μου ἀδάμαντες.

Καὶ ἀμέσως ἡ Φροσύνη παρέθετο πρὸ τοῦ τυράννου χρυσὴν πυξίδα, ἐν ᾗ ἀπῆστραπτον πλεῖστοι ἀδάμαντες, σάπφειροι καὶ σμάραγδοι.

Ὁ Ἀλῆς προσέκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πυξίδος, καὶ μὲ τὸ γνωστόν του ἐκαῖνο τῆς ἀπληστίας ὄμμα κα-τέτρωγε τὰ ἐν αὐτῇ.

— Ὡραῖα πράγματα ! τί μεγάλας πέτραις ! Ὁ κα-

Τὸ φράκκο σας ἢ τὸ βρακί μπορεῖ νὰ σᾶς στενεύῃ,
Καμμιά ραφή ἐδῶ κι' ἐκεῖ μπορεῖ νὰ παραλύσῃ,
Ὁ ράφτης, ἐπιτήδειος χειρουργός, τὴ γιγαστρύει
Τόσῳ καλὰ ποῦ ἀπὸ σᾶς περισσότερο νὰ ζήσῃ !

Χορεύετε ! . . . καὶ 'ςτοῦ χοροῦ τὴν τόση παραζάλη,
"Ἄν χάσετε τὸ χρόνο σας, ἂν πέστε μὲ τὰ μοῦτρα
Καὶ πάρῃ τῆς ἀρίδας σας τὴ θέσι τὸ κεφάλι
Πρώτῃ δὲν κάνετε φορὰ μιὰ τέτοια κούτρα-κούτρα !

Πρώτῃ φορὰ δὲν κάνετε μιὰ τούμπα ντροπιασμένη,
Πρώτῃ φορὰ δὲν πέρτετε 'ςτὴ γῇ νὰ προσκυνῆστε ! . . .
Τὴ λαστιχένια ράχη σας τὴν ἔχουν γυμνασμένη
Καὶ δέκα τούμπαις πέρνετε, παρὰ νὰ πολεμῆστε !

Χορεύετε ! χορεύετε ! Ἀπάνω 'ςτὸ χορὸ σας
Δὲ βλέπετ' ἕνα φάντασμα, ποῦ βγαίνει θυμωμένο ;
Εἶναι ὁ Ὁθων ! . . . κῆμετε, ἀδέρφια, τὸ σταυρό σας ! . . .
Τέτοιο 'να φάντασμα, λαὲ, ὡς ἦν' ἐξωρισμένο ! . . .

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

τεργάρης ὁ Μουκτάρ εἶναι καλὸς πολὺ καλός, αἱ Φροσύνη;
Καὶ ὁ γενναϊόφρων Τεπελενλῆς λαμβάνων ἀνὰ ἓν ἐκ τῆς
πυξίδος μὲ ἀπλησίαν Σάϊλωκ τὰ δῶρα τοῦ Μουκτάρ ἐ-
ξησφάλιζεν αὐτὰ ἐντὸς τῶν θυλακίων τῆς ἀναξυρίδος του
ἄρρητον αἰσθανόμενος ἡδονὴν (1).

Ἡ Φροσύνη ἐνθ' ἄφ' ἑνὸς εἰς ἑκάστην κίνησιν τῆς χει-

(1) *Πουκεβιλ* Τόμ. Α'. βιβλ. Α'. Σελ. 118. Devenport, ἱστορία Ἀλῆ πασσᾶ, σελ. 155. Ὁ κ. Hughes τόμ. Β'. σελ. 39 διηγεῖται διαφόρως τοῦτο· τοῦτέστιν ὅτι εὑρε τὴν Φροσύνην κοιμωμένην ὁ Ἀλῆς καὶ ἐξυπνήσας αὐτὴν τῇ ἔδειξε τὸν δακτύλιον. Ὁ κ. Hobhouse Τόμ. Α'. σελ. 123 λέγει ὅτι ἡ Φροσύνη ἦτο μόνον δεκαεπταέτις, ὅτι δὲ ἡγάπα καὶ ἡγαπάτο καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ, ἀγνοούντων τὸν ἔρωτα ἀλλήλων. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει ὅτι ἔλαβε τὰς πληροφορίες τοῦ πατρὸς Βασιλείου, ἑνὸς τῶν ἀκολουθῶν τοῦ σατοῦ παρὰ τινος Βασιλείου, ἑνὸς τῶν ἀκολουθῶν τοῦ σατοῦ, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ συνέλαβε τὴν Φροσύνην καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀνακριβές, διότι ἡ Φροσύνη ἡγάπα μόνον τὸν Μουκτάρ οὐχὶ καὶ τὸν Ἀλῆν καὶ τοι εἶναι θετικὸν ὅτι πρὶν γνωρίσῃ τὸν Μουκτάρ φιλαρέσκως προσεφέρετο πρὸς τὸν δεύτερον, πλὴν οὐδεμία ὑπῆρξε κἂν ἀπλὴ φιλία μεταξὺ των, ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ ἄλλων κεφαλαίων τῆς παρούσης ἀφηγήσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ καλλωπισμὸς τῆς πόλεως.—Θαυμάσια πράγματα ἀναγινώσκωμιν εἰς τὰς σπουδαίας συναδέλφους περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, Ἀνθαμιλλῶνται πρὸς ἀλλήλας δλαὶ ποία νὰ τὴν στολίσῃ καλλίτερα . . . μὲ τὰ λόγια. Ὁ Μανώλης μὲ τὰ λόγια κτίζει ἀνώγει καὶ κατώγει. Ἀλλ' οἱ πρακτικώτατοι Χιώταις λέν «Τὰ βόλια κάνουν τῆς δουλειᾶς» καὶ ἐν δούδ' ἔν' ὑπάρχει χρῆμα μὴν ἀκούτε τίποτε. Ὅπ' ἀκούς πολλὰ κεράσια βάστα καὶ μικρὰ καλᾶθιζ. Ἀπὸ τῶρα μᾶς ἔκαμαν περβόλι καὶ παρὰδεῖσθ' Ἀνκαβητό.—Βῆρδ, λέν μὴ σὲ κουτουλήσῃ τὸ βῶδι.—Βρὲ ποῦ 'ναι τὸ βῶδι ;—Ὅρσε τὸ σχοινὶ ποῦ πάω νὰ τ' ἀγοράσω. Μὰ δὲ βλέπουν τὰ χάλια μας ; Δὲ βλέπουν μ'πρὸς 'ςτὰ πόδια τοὺς σὲ τί κατὰστασι βρίσκονται οἱ δρόμοι μας, ὅπου χρειάζεται νὰ ᾔναι κανεὶς σχοινοβάτης, Μπενὴ Ζούγκ-Ζούγκ, διὰ νὰ βαδίσῃ ἐν ὥρᾳ λάσπης καὶ νὰ παίζῃ τὴν τυρλομουίγα, ἐν ὥρᾳ σκόνης; Δὲν βλέπουν ὅτι κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοὺς, γύρω γύρω εἰς τὸ Δημαρχεῖον ἀμείλικτος καὶ θρασεία ἐλίσσεται ἀποπατοζώνη ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν ἀποτρόπαιον ἐνεργοῦσα ἀποκλεισμὸν καὶ δὲν σιχαίνονται τέτοια μία βρῶμα, αὐτοὶ οἱ φοβηθέντες νὰ φιλήσουν ἑνὸς πικρὰ τὸ λερωμένο χέρι ; Τί μὲ μέλει ἐμένα, ἂν μοῦ μεταβάλλῃς εἰς κῆπον τῆς Χαλιμᾶς τὸν Ἀνκαβητόν, ἂν μοῦ συνδέσῃς μὲ χρυσᾶ γεφύρια τὴν Πάρνηθα καὶ τὸν Ὑμηττόν, ἂν ἐλκύσῃς δλα τ' ἀηδόνια τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὰ ἄλση τῶν λόφων μας, ἂν ζητῆς νὰ μὲ ζωντανέψῃς ἀπὸ ψηλᾶ, ἐνθ' ἔμ' ἐμ' ἀλητῆ-ριάζεις εἰς τὰ χαμηλά ; Ἐγὼ, ἀντὶ νὰ μοῦ 'χῃς καταρράκτας ἐκεῖ ψηλὰ στὸ Ἀνκαβητό καὶ νὰ βλέπω ἀπὸ μακρὰ τὸ νερὸ ὡς διψῶν Τάνταλος, προτιμῶ νὰ μὴ μοῦ

ρὸς τοῦ Ἀλῆ, ἡσθάνετο ἀπολλύμενον καὶ ἕνα παλμόν τῆς πτωχῆς καρδίας τῆς, οὐχὶ βεβαίως ἐπὶ τῇ στερήσει τῶν ἀδαμάντων ὡς ἀντικειμένων ἀξίας, ἀλλ' ὡς δῶρων, δοθέντων αὐτῇ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ πεφιλημένου τῆς Μουκτάρ, ἄφ' ἐτέρου ὅμως ἡσθάνετο μικρὰν τινα ἀνακούφισιν, διότι ὑπέθετεν ὅτι ἐτελείωσε τὸ ἔργον τοῦ τυράννου καὶ ἐπομένως ἤθελεν ἀπαλλάξει αὐτὴν τῆς παρουσίας του. Ἀλλ' ὁ Ἀλῆς δὲν ἤλθε μόνον διὰ τοὺς τιμαλφεῖς λίθους· λαβὼν δὲ ἅπασι εἰς τὴν κατοχὴν του τὰ κειμήλια ταῦτα, εἶπεν εἰρωνικῶς.

— Μοῦ δίδεις τὸ ἰδικόν μου καὶ τίποτε περισσότερον, θέλω τώρα νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Μουκτάρ.

— Δὲν εἶναι τοῦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Βεζύρη, πρέπει νὰ ἔλθῃ ὁ Μουκτάρ εἰς Ἰωάννινα νὰ τὴν λάβῃ ὁ ἴδιος.

— Ἀκούσ' ἐδῶ, γκιουζέλ Φρόσω. Ἐδιάβασες τοῦ κύρ Ψαλλίδα τὴν φυλλάδα «Ἐρωτος ἀποτελέσματα ; (1) Ἄν τὴν ἐδιάβασες, κάμνεις καλὰ νὰ μὴ ζητῆς οἱ ἄλλοι νὰ καίωνται ἀπὸ παρόμοιαις φλόγας.

— Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν τὸ εἶδα Βεζύρη μου, ὅτι γνωρίζω εἶναι ὅτι ὁ κύρ Ψαλλίδας ἔγραψε ταῦτο, τὸ ὅποῖον καὶ ἀναγινώσκω καὶ ἀκολουθῶ, ἔδειξε δὲ τεῦχος ὑπὸ τὸν

(1) Ἐκδ. Βιέννης. 1792.

στεριεύεις τὴ βρύσι ποῦ ἔχω στὴν αὐλή μου. Ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἀρχίζουσα τὸν στολισμὸν τῆς ἀπὸ τὰ βουνά καὶ τοὺς λόφους τῆς, ἐνῶ τοὺς δρόμους τῆς βρώμκ καὶ δυσωδία τόσῃ δέρνει ὁμοιάζει μὲ ξιππασμένην ὀψίπλουτον χωρῆτισσαν, ἡ ὁποία φροντίζει νὰ στολίσῃ τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὰ ὠραιότερα καὶ ἀκριβώτερα καπέλλα τῆς Λιζιέ, ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἐσκέφθη νὰ πλύνῃ τὰ πόδια τῆς. Χαμηλότερα, χαμηλότερα ἀδελφε, Φιλήμων, καὶ πρακτικώτερα καὶ πρὸ νοικοκυρίστικα ἴλιγο ἄς ἀρχίσῃ ἡ περὶ τῆς πόλεως φροντίς, καὶ πρὶν ἢ σκεφθῶμεν περὶ καλλωπισμοῦ, ἄς μεριμνήσωμεν περὶ καθαρισμοῦ. Ἡ νύξη πρῶτα λούζεται καὶ ὕστερα στολίζεται. Ἀλση καὶ κκταρράκεται καὶ γεφύρια καὶ δὲ ξέρω τί ἄλλο ἔστὸ Λυκαβητό. Δὲ βλέπεις ἐκεῖ; Ὅλα τᾶχ! ἡ Ζαφειρίτσα μόν' ὁ φερετζές τῆς λείπει!

Συριανά.— Ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιά, καθὼς λέγει, ὁ φίλος Φανὸς τῆς Σύρου, ἡ πόλις ὁμοιάζει μὲ πελώριον νεκροταφεῖον, διότι ὁ νέος ἐργολάβος τοῦ φωτισμοῦ δὲν ἀνάπτει τοὺς φανούς. « Τὸ διατὶ, προσθέτει ὁ Φανὸς θὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ κ. δημαρχος καὶ ὁ κ. ἀστυνόμος, οἱ φρολογούμενοι πολῖται ὅπως ἀλληλερωτώνται μήπως κατεδικάσθησαν εἰς τυχαῖον θάνατον, ἥτοι μήπως ἐπειδὴ εἰς πολλὰ μέρη τῆς πόλεως αἱ ὁδοὶ εἶναι δύσβατοι καὶ ἀνώμαλοι, κατεδικάσθησαν ὅπως διδραίνοντες τὰς νύκτας ἐκ τῶν ὁδῶν τούτων νὰ πάθωσι τι ἀπρόοπτον. » Ἀς σπεύσῃ ὁ φίλος Φανὸς νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακὸν μοιράζων τὴν νύκτα εἰς τὰς διαφόρους συνοικίας τῆς πόλεως ὅσῃ τὸ δυνατόν περισσότερά του ἀντίτυπα καὶ ὅπου δὲν ἀρκεῖ τὸ φῶς τοῦ ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν.

Οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων φόροι. — Λυσσώδη

τίτλον α' *Ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία*, ἥτοι βάσις πάσης θρησκείας. Μολονότι δὲν ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως εἶναι τοῦ διδασκάλου Ψαλλίδα, ὅστις καὶ μοι τὸ ἐδώρησεν. (1)

— Καὶ ποῖον θεωρεῖ ἡ ἀφεντεῖά σου ἀληθινὴ εὐδαιμονία; Ν' ἀνάψῃς τὴν φωτιά μέσα ἔς τὰ χαρέμια τοῦ παιδιοῦ μου· νὰ τὸ χαλάσῃς τὸ ζαθάλλικο, νὰ κάμῃς τὸν πατέρα νὰ τσακωθῇ μὲ τὸ γυνὴ, τὸν ἀδελφὸ μὲ τὸν ἀδελφὸ, νὰ κάμῃς τὸν Μουκτάρ νὰ ἐπιβουλεύηται τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του, ν' ἀρνηθῇ τὸν Προφήτην καὶ νὰ παρακούσῃ τὸν Σουλτάνο, νὰ προδώσῃς τὸν ἄνδρα σου, καὶ νὰ τὸν στείλῃς ἔς τὴ Βενετιά νὰ δείχνῃ τὸ κούτελό του! Ἀφερὶμ!

Οἱ λόγοι τοῦ Τεπελενλή κατεκαρύνωσαν τὴν τάλαιναν Φροσύνην. Ὡχρὰ καὶ ψυχρὰ ὡς ὁ θάνατος, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀφῆκε τὰ δάκρυά τῆς νὰ ρευσωσιν ἀφθόνως.

Ὁ τύραννος ἰδὼν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του καὶ διαβλέπων τὰ θέλητρα τῆς Φροσύνης κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς τῆς ὑψίτης συγκινήσεως, ἐνόμισεν, ὅτι πραυνόμενος καὶ ἐπωφελούμενος τῆς ἀμηχανοῦ θέσεώς τῆς, ἤθε-

(1) Τὸ ἀνώνυμον τοῦτο συγγραμμάτιον καὶ ὁ Χόλλανδ (τομ. Α'. 219) ἀναφέρει ὅτι εἶναι τοῦ Ψαλλίδα.

ζῆλον ἀναπτύσσουν οἱ ἐφοριακοὶ ὑπάλληλοι ἐν τῇ συντάξει τοῦ καταλόγου τῶν ἐπιτηδευμάτων. Τὸ γδάρσιμο τοῦ λαοῦ δι' αὐτῶν ἐνεργεῖται ὀδυνηρότατον καὶ προκαλεῖ δικαίως κραυγὰς πόνου, σφοδρὰς διαμαρτυρίας, ὧν ἡ ἡγὼ φθάνει μέχρις ἡμῶν ἐκ Σύρου καὶ Πατρῶν ἰδίως, τῶν δύο τούτων κέντρων τόσῃς κινήσεως καὶ ζωῆς ἐμπορικῆς, τόσῃς ἐργασίαις. Ἀλλ' ἡ κυβένησις δὲν τ' ἀκούει αὐτά. Ἐννοεῖ νὰ φέρῃ τὸ ἰσοζύγιον καὶ ἄς σκούζῃ ὡς ὑποζύγιον ἐκδερόμενον ὁ λαός. Ἄν δὲν τὴν φθάσῃ πρὸς τοῦτο τὸ δέσμα του, εἶναι ἐτοιμὴ νὰ τοῦ κόψῃ καὶ τὰ πόδια, διὰ νὰ τὰ κάμῃ πατσάν, πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἐνὸς τῶν σκελῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς.

Τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν — Ἀφότου ἤρχισεν τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ἀτελείωτον, ἀμέτρητοι φυλακισμένοι θὰ ἐτελείωσαν εἰς τὰς φυλακάς, ἢ θὰ ἐξῆλθον αὐτῶν φέροντες ἐν ἑαυτοῖς τὰ σπέρματα θανατηφόρου νόσου. Πᾶσα σχεδὸν φυλάκις ἐν ἐλληνικαῖς φυλακαῖς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς καταδίκην εἰς θάνατον ἐπὶ μακρᾷ ἢ βραχείᾳ προθεσμίᾳ. Ὀλίγοι εἶναι οἱ προνομιούχοι τῆς φύσεως ῥωμαλέοι ὁργανισμοί, οἱ δυνάμενοι ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαίρας τῶν ἡμετέρων φυλακῶν, αἵτινες δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι προσφυῶς *κακοφροσύναια*, ὡς ἀληθεῖς σχολαὶ πρὸς μόρφωσιν ἢ τελειοποίησιν κακοῦργων. Ἄν ὁ κ. Βουλευτὴς κατορθώσῃ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν, δὲν θέλει λαμπρότερον μνημεῖον τῆς ὑπουργείας αὐτοῦ. Ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι οἰονδήποτε καὶ ἂν διορίσῃ ἐπιθεωρητὴν τῶν φυλακῶν πρέπει νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ ἐπιθεωρητοῦ ἐπιθεωροῦντος αὐτὸν νὰ κλείσῃ δὲ τὴν θύραν τοῦ ὑπουργείου του πρὸς πᾶσαν βουλευτικὴν ἀπαίτησιν, ἐν παραμοναῖς ἰδίως ἐκλογῶν. Τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἐπω-

λε κερδήσει διὰ τῆς πανουργίας τὴν εὐνοίαν τῆς ἐρωμένης τοῦ υἱοῦ του.

— Γεσὲδ Φρόσω, δὲν ἔκαμες καλὴ προτίμησι, ἔπρεπε νὰ προτιμήσῃς τὸν πατέρα καὶ ὄχι τὸ παιδί, τὸν πατέρα, ποῦ ἔμπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ καὶ ὄχι νὰ σοῦ πάρῃ, ποῦχε σκοπὸν νὰ σὲ κάμῃ βασιλίσσαν, ποῦ τὸ ἔξυρεις πόσον ἀγοπᾷ ταῖς Χριστιανοπούλαις, ποῦ ἤθελε προστάξῃ τὸν Δεσπότη νὰ σοῦ δώσῃ τὸ διαζύγιον καὶ σὲ κάμῃ ἑστὴ θρησκεία σου στέφανό του χωρὶς ὁ κόσμος νὰ ἔμπορῇ νὰ πῇ τίποτε. . . ὅλα τότε, οὐρὶ μου Φροσύνη, θὰ ἦταν συχωρημένα, γιὰτί ὁ Ἀλῆς σ' ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά του καὶ σὺ, γκιουζέλ, τὸ γνωρίζεις· ἐκινδύνευσε μὴ φορὰ γὰρ τὸ χατίρι σου τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ἐγλύτωσεν ἀπ' τοῦ λύκου τὰ δόντια. . . ὅλ' αὐτὰ τὰ διαμαντικὰ καὶ ἄλλα περισσότερα πάλι θὰ ἦναι δικὰ σου, θὰ σοῦ χαρίσω τὸ καλλίτερό μου παλάτι ἀγαπητῇ μου Φροσύνη.

Αἱ ἀπειλαὶ τοῦ τυράννου δὲν διήγειραν εἰς τὰ στέρνα τῆς Φροσύνης τοσαύτην ἀγανάκτησιν, ὅσην οἱ ἐρωτικοὶ λόγοι τοῦ παλὺ παιδὸς ἐραστοῦ. Πνευστιώσα ἐρρίπτετο διὰ τῆς φαντασίας τῆς ἐκ τῆς μιᾶς ἐντυπώσεως εἰς τὴν ἄλλην· τὸ φάσμα τοῦ δολοφονηθέντος δυστυχοῦς Μίλιου ἦτο ἐνώπιόν τῆς· ἐβλεπε τὸν σύζυγόν τῆς παράφρονά καὶ τὸν Μουκτάρ ἐν ὀργῇ, διότι ἐπέτρεψε τῷ λάγνῳ πατρί του νὰ ἐκφέρῃ ἐνώπιόν τῆς οἶας λέξεις ἐξέφερε. Δυστυχὴς γύναι! . . . ὥπισθοδρόμησε μικρὸν, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν,

ἀσθενῆς αὐτῆς χαρακτηρ ὑποκύπτει, συλλαμβάνεται ἐν τῇ χρυσῇ παγίδι, ἀφ' ἧς εἶναι δύσκολον νὰ ἐξέλθῃ. Εὐτυχεῖς, λίαν εὐτυχεῖς αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, ὧν ἡ καρδιά ὑπέκειναι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ λογικοῦ καὶ τὴν ὁρὴν κρίσιν. . . . Ναί, τώρα τὸν ἀγαπῶ καὶ τὴν Μουκτάρ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν, καὶ ἂν ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω, τὸ ἐπιθυμῶ δι' αὐτὸν καὶ μόνον· ὁ κόσμος εἶναι μηδὲν πλέον δι' ἐμέ. Ἄν ὁ Μουκτάρ ἦτο πενέστατος ἄνθρωπος καὶ ἀφανῆς, φρονῶ ὅτι ὁ ἔρως μου ἤθελεν εἶναι σφοδρότερος. Ὅτε μοὶ ἔδιδε τὰ πολύτιμα ταῦτα δῶρα, ἅπερ σήμερον μοὶ ἀρξαιρεῖς ὡς ἰδικά του, πίστευσόν μοι ὅτι δυσηρεστοῦμην καὶ δυσηρεστοῦμην κατὰκαρδὰ, μάρτυς μου ὁ Θεός! Ἥμην καὶ εἶμαι καὶ ἐγὼ πλουσίαι καὶ ὄχι πτωχὴ ὅπως ἐκ τούτων θαμβωθῶ. Πίσταυσόν μοι, Βεζύρη, ἕκαστον τῶν δώρων τούτων μὲ ὑπεμίμνησκεν ὅτι ἤμην σύζυγος, ἐνῶ ἤδη ἄνευ τούτων θὰ λησμονήσω ὅτι ἔχω σύζυγον. Πίσταυσόν με ὅτι ἡ ἐπιστροφή τῶν δώρων τούτων καὶ πολλῶν τῶν ἰδικῶν μου ἀδαμάντων μὲ εὐχαριστεῖ. Ὅ, τι ἐπιθυμῶ ἀπὸ τὸν Μουκτάρ εἶναι μόνον ὁ ἔρως του· ἂν πρόκηται νὰ τὸν χάσω ἢ ζωὴ εἰς ἐμέ εἶναι παντελῶς ἀνωφελής, ἤθελεν εἶναι ζωὴ κολάσεως καὶ οὐδὲν πλέον. Καὶ ἡ σκληροτέρα καρδιά τοῦ πλέον κακοῦ ἀνθρώπου βεβαίως θὰ ἐμλλάσσετο, θὰ συναινεῖτο ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις τῆς ἀτυχοῦς Φροσύνης. Ἀλλ' ἡ καρδιά τοῦ Τεπελενλῆ δὲν εἶχεν ὥτα εἰς παρομοίας συγκινήσεις. Ἡ ὁρ-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ

Ἀγαπητὲ Ῥαμπάγᾶ.

Ἐν τῇ στήλῃ, ἣν προθύμως μοὶ παρεχώρησες θὰ σοῦ παρέχω πᾶν ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον παράγει ἡ νεοελληνική μας φιλολογία, πᾶν ὅ,τι ἔνεκα τῆς ἀμουσίας τοῦ κοινοῦ καταδικάζεται νὰ κυκλοφορῇ ἐντὸς ὠρισμένου κύκλου λογῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλέγωμαι· κ' ἐγώ, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῶ μὲ κατὰ τι ἰδικόν μου, νέον ὅλως, εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, δανείζομαι—ἐπὶ ἐπιστροφῇ, ἐννοεῖται!—τὰς πτέρυγας ὑψηλοτέρων ἀετιδῶν μας καὶ ἀνέρχομαι ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ νεωτέρου Παρνασσοῦ μας, ὅπου ἀκούω φωνὴν σεβαρὰν καὶ βροντώδη κραυγάζουσαν καὶ λέγουσαν:

Ὡ νεκροκράβατον ἐλπίς ἐλπίδος εἰς κοίτης
καὶ κοχλιδάριον δι' οὗ στολίζομεν τοὺς τάφους(!!!)

Καὶ ἡτοιμάσθην ὅπως ἄρω τὸ νεκροκράβατόν μου καὶ ἀναχωρήσω φοβηθεὶς μήπως τὸ ἀναθεματισμένον αὐτὸ κοχλιδάριον σιτίσῃ καὶ δι' ἐμοῦ τοὺς τάφους, ὅτε ἡ αὐτὴ φωνὴ ἀλλάσσοιτο *χρῶν*, ἐξακολουθεῖ ἡρεμώτερον:

Μ' εἶδε . . . καὶ ὅλη ἀτάκτος ἐγένετο ἡ φίλη,
τὴν εἶδον . . . καὶ ἐστατικὸς ἐδάγκασα τὰ χεῖλη.
'Εφ' ὅλου τοῦ προσώπου της, ἐξ ὅλης τοῦ κατὰ τὴν
'Ἀλλὰ παρῆλθον αἱ χροαὶ αἱ καθὼς ἐγὼ παρῆλθον (!!!)

Βάρδα μὴ σὲ λερώσουν τὰ εἶδη τῶν *χρῶν*! Ἀνυπομονῶν νὰ μάθω τίς ὁ ὕψους οὗτος χαμαιλέων ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῖου κατῆλθον τὰ εἶδη τῶν *χρῶν*, δὲν παρῆλθον, ὡς αἱ χροαὶ, ἀλλ' ἀνέμεινα καὶ ἤκουσα:

γῇ καὶ ἡ ζηλοτυπία καθίστων κωφὸν τὸν δύσερον τύραννον.

— Θέλεις νὰ μὲ εἰπῇς, Φροσύνη, ὅτι θὰ ἐπιμένῃς εἰς τὰς ἀνοήτους ιδέας σου; καὶ νομίζεις ὅτι θὰ ἴδῃς καὶ πάλιν τὸν υἱόν μου Μουκτάρ; Μὰ τὸν πῶγονα τοῦ Προφήτου, ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω τοῦτο, διότι ποτὲ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ. Ἀγάπησον ἐμὲ, Φρόσω, ὁ ὅποιος θὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ περισσότερο ἐκείνου. Σὲ ἀγάπησα πρὶν ἐκεῖνος σὲ γνωρίσῃ. Τότε καὶ σὺ μὲ ἡγάπας καὶ τόσους γλυκεῖς λόγους μὲ διεβίβας καὶ μάλιστα μὲ προσεκάλεσες καὶ ἔς τὸ σπῆτι σου.

— Δὲν ἦτο πρόσκλησις ἰδική μου· σὲ προσεκάλεσεν ὁ Μίλιος ἐν ἀγνοίᾳ μου· τότε ἤμην τὸ ὄργανόν του· οὕτω σὰς ἐπαγίδευε καὶ τότε ἤμην παιδίσκη, τὸν ἐτιμωρήσατε, τὸν ἐθανατώσατε, ὁ θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἄν τότε, Βεζύρη, περιηρόμην εἰς τὴν κατοχὴν σας, θὰ ἤμην ἡ εὐτυχεστέρα τοῦ κόσμου γυνή, διότι δὲν θὰ προέδιδον τὸν σύζυγόν μου, οὐδὲ τὰ δύο τέκνα μου θὰ ἐλησμονοῦν, οὐτε τὸν Μουκτάρ θὰ ἐγκατέλειπον· εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σὰς ἐδίδον τότε τὴν καρδίαν μου, ἥς σήμερον δὲν εἶμαι κυρία, διότι ὀλόκληρον τὴν κατέχει ὁ υἱὸς σας, τώρα σὰς ἀγαπῶ, σὰς σέβομαι, σὰς ἐκτιμῶ καὶ σὰς φοβοῦμαι ὡς τὸν πατέρα τοῦ Μουκτάρ.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Φροσύνη ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν

Καὶ περὶ τοῦ θανάτου της ἀρχίζει νὰ μὲ εἴπῃ . . .
'Ἄν θέλετε νὰ μάθετε, τίς ἡ θανοῦσα φίλη,
Εἰπέτ' εἰς τὴν μητέρα σας κ' ἐκεῖνη θὰ εἴπῃ

τὴν γνωρίζει ἡ μήτηρ σου; Ἡ ἰδική μου, μεθ' ὅρκου μοῦ ὡμολόγησε, ὅτι οὔτε εἶδεν οὔτ' ἐγνώρισε τὴν μακαρίτισσαν!

Τί σοῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ! χάνει τὸ μυαλό του νὰ τοὺς ἀκολουθῇ κανεὶς· τόσῳ ψηλὰ ἀνεβαίνουν καὶ τόσα πολλὰ καὶ παράδοξα βλέπουν! Ἀκουσε πότε ἐβλεπε τὴν Βεάτρικάν του εἰς ἄλλος δεινότερος τοῦ πρώτου:

Κι' ὅταν ὁ Φοῖβος ἔδωκε κ' ὁ οὐρανὸς ὠχρὰ·
Κι' ὅταν ἡ βοδοδάκτυλος ἐπρόβαλλε αὐγὴν,
Καὶ ὁ Βορρέας ἔπνεε καὶ ἦτο μεσημβρία,
Τότε εἰς τὸ παράθυρον ἐρρέμβαζες καὶ σὺ!

τὴν δυστυχῇ! αἰωνίως εἰς τὸ παράθυρον καὶ αἰωνίως ῥεμβάζουσα! καὶ ὁ ἀσπλάχνος ἀντὶ νὰ τὴν παροτρύνῃ νὰ μῇ μέσα μήπως ἀρπάξῃ καμμιὰ πούρτα, τὴν ἀφῇνει ἐκεῖ καὶ—τὸ καὶ φοβερώτερον—κάθεται καὶ ψάλλει αὐτὴν τὴν φρικώδη μονομανίαν της! Τούλάχιστον εἰς ἔτερος, ἐλυπήθη τὴν ἰδικήν του καὶ μὰς διεβεβαίωσεν ὅτι

Ὡς ὁ ἥλιος κατῆλθε
φεύγει τότε ὠχρὰ οὐσα,
ν' ἀποθάνῃ τῇ ἐπῆλθε
δηλητήριον πιούσα.

Αἰωνία της ἡ μνήμη! Καὶ θὰ τὸ πιστεύσῃς; Εὐρέθη ἄνθρωπος ἱεροσῦλος καὶ κακοῦργος, ὅστις περιφρονῶν τὴν συμφορὰν τοῦ ποιητοῦ, ἐτόλμησε νὰ παρωδῇ τὴν Βυρῶνιον αὐτὴν στροφὴν καὶ νὰ εἴπῃ:

Ὡς ὁ ἥλιος κατῆλθε
φεύγει τότε ὠχρὰ οὐσα
νὰ . . . ἐμῇ τῇ ἐπῆλθε
τὰς στροφὰς μου ἀναγνοῦσα!

τοῦ Ἀλῆ, καὶ ἐμὲ ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς ἡσπάσατο τὴν δεξιάν του.

— Γκιουζέλ Φρόσω, τὰ λογάκια σου εἶναι γλυκὰ σὰν τὸ σεκέρ τῆς Σμύρνης, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τόσα νὰ ἀκούσουν νὰ αὐτὰ μου, δὲν χύνουν ἓνα κόμμο δροσιὰ ἐπάνω εἰς τὰ ἀναμμένα κάρβουνα τῆς καρδιᾶς μου . . . τὸ ἐναντίον μὲ αὐτὰ τὴν κάμνεις νὰ πετᾷ φλόγαις καὶ σπύθαις περὶ μεγάλας . . . ἔλα, Γκιουζέλ Φρόσω, σήκω ἐπάνω, ἀηδόνι τοῦ Ἰρέμ, σὲ συγχωρῶ . . . καὶ ἐγὼ νὰ ἤμουν ἔς τὸν τόπον σου ἔτσι θὰ μιλοῦσα μ'προστά ἔς τὸν πατέρα ἐνὸς παλαδοῦ παιδιοῦ· ἔχεις τὴν σοφίαν τοῦ Ζαβιδάν-Κίρδ(1). Μὲ τὴν σταθερότητα καὶ μὲ τὴν εὐμορφίαν σου πῆρες ἀπόψε περισσότερο τὸ μυκλό μου . . . Θὰ σὲ κάμω γρήγορα νὰ λησμονήσῃς τὸν Μουκτάρ ἅμα δὲν τὸν ἴδῃς κάμποσους μῆνας· σήκω ἄνω, δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω γονατισμένη. Φρόσω, δὲν ἀγαπᾷς τὸν Μουκτάρ, ἂν τὸν ἀγαποῦσες μὲ τὰ σωστά σου, δὲν θὰ ἐφέρετο οὕτω . . . Ἀκουσέ με Φρόσω, ἔχω ἓνα καπουτζῆ ἔτοιμο νὰ πάγῃ νὰ φέρῃ τὸ προδότικον κεφάλι τοῦ Μουκτάρ, θὰ σοῦ τὸ ρίψω ἔς τὴν ποδιά σου ἐπάνω καὶ θὰ ἦσαι σὺ ἡ αἰτία.

Ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους ἡ δυστυχὴς Φροσύνη, ἔντρομος ἀνυψώσασα τοὺς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανόν, αὐθις ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐκφωνήσασα.

(1) Ἡ βίβλος τῆς αἰωνίου σοφίας τῶν Ὁθωμανῶν.

Ἴδου καὶ εἷς πρωτοτυπώτατος αἶνος εἰς τὴν ῥοδοδάκτυλον Ἡώ! Εἶνε ἐκ τῶν πρωτογελίων νεαροῦ ποιητοῦ, ὅστις, ἂν κρίνωμεν ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου ἀριστουργήματος, φαίνεται ὅτι θὰ κατακτήσῃ συσσωμους τὰς Μούσας τὰς παρ-
θένους!

Αὐτὰ ἂν ἔχῃς ἀκουσε καὶ μάτια ἂν ἔχῃς κύττα!

«Τί νὰ σοὶ ψάλλω, Χρυσαυγὴ;
Τὰ πάντα εἶνε ψέμμα!
Τὴν νεότητὸς τοῦ θάλαρ;
Τὸ θροαστικὸ σου αἶμα;
Ἡ τὴν δροσιά σου, Χρυσαυγὴ,
Ποῦ χύνεις κάθε μέρα;

Ὁ ποιητὴς ἐκστατικὸς μένων πρὸ τῶν ἀπείρων χαρι-
σμάτων τῆς Χρυσαυγῆς, καὶ μὴ ἡξεύρων τί ἐξ ὧν αὐ-
τῶν νὰ προτιμήσῃ, συλλαμβάνει γενναίαν ἀπόφασιν καὶ
ἀποφασίζει νὰ ψάλλῃ συλλήβδην καὶ ἀθρόα δλα τῆς Χρυ-
σαυγῆς τὰ χαρίσματα, ἀνακράζων:

Ἡ μουσά μ' ὅτι κι' ἂν σοῦ 'πῇ
Τὰ πάντα ἀληθεύουν,
Ἀλλ' ὅλα πάντα τὴν αὐγὴ . . .
Καὶ εἶτα περὶ μισεύουν

Δύναμις! καὶ μία παρομοίωσις ἀμίμητος!

. . . ὡς τὴν γαλήνην στὴν ἀκτὴν
Ποῦ οἱ ἀνεμοὶ τὴν σέρνουν!

Αἰ, τί λὲς καὶ σύ; Καίμᾳκι πρᾶμμα! Καὶ ποῦ ν' ἀ-
κούσης κ' ἓνα θεῖον εἰδύλλιον τοῦ ἰδίου ποιητοῦ «τῇ ἔρη-
μιά» ἐπιγραφόμενον! Εἶνε γιὰ κορνίζα! . . . δὲν ἀντέ-
χω εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ σοῦ τὸ σεβίρω δλόκληρον, ἔνευ
σχολίων καὶ ὑποσημειώσεων, διότι ὁμιλεῖ μόνον του.

Νά το! Ἐτοιμάσου νὰ τὸ καταπλῆξ!

Εἶν' ἐκκλησιὰ εἰς τὸ ψηλὸ
Ἐκεῖ ποῦ βλῆπεται βουνὸ
Καὶ ἔχει ἀφθονο νερό
Τὸ καλοκαίρι δροσερὸ
Τὸν δὲ χειμῶνα παγερό
Τὴν ὀνομάζουν δὲ Χριστὸ
Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὐτ' αὐτὰ
Τὰ ταπεινότερα χαρτιά . . . (!)
Μόν' τὰ βοσκόπουλα παιδιὰ
Τὴν λειτουργοῦν καμμιὰ φορὰ

— Οἱανδὴποτε ἔχετε ποιήν, Βεζύρη, ἐναντίον τοῦ
υἱοῦ σας, ἐκτελέσατέ τὴν κατ' ἐμοῦ, ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη
αἰτία, ἀλλὰ μὴ, πρὸς Θεοῦ, μὴ ἐκδικηθῇτε ἄλλους.

— Θεὸς νὰ μοῦ πῇ, κυρά, ὅτι τὸ σπῆτί σου 'ς τὰ
Γιάννινὰ εἶναι φωλῆξ ὧν τῶν Ῥωμηῶν, ποῦ ἐτοιμά-
ζουν ἐπανάστασι ἐναντίον μου γιὰ νὰ κάμουν τὸν Μουκτάρ
βεζύρη.

— Εἶναι ψεῦδος, συκοφαντία! ὁ Μουκτάρ εἶναι ἀθῶος,
ὅσον ἐγώ, ὅσον πᾶσα ἄλλη γυνή, ἥτις ἐπισκέπτεται τὸν
οἶκόν μου.

— Καὶ πές μου, σὲ παρακαλῶ, ποιαὶ εἶναι αὐταῖς αἰ-
φιληνάδες σου, ποῦ ἔρχονται 'ς τὸ σπῆτί σου . . . Ἐξί-
ρεις τί λέγει ἡ παροιμία: «Πές μου μὲ ποιαὶ συναναστρέ-
φου, γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ποιά εἶσαι».

— Οἱ ἐπισκεπτέμενοι, Βεζύρη, τὸν οἶκόν μου εἶναι
ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἐντιμωτέρων οἰκογενειῶν τῶν Ἰωάν-
νινων.

— Πές μου κατεργάρα Φροσύνη, ἡ κυρά Νικόλα Γιάγ-
κου, ἡ κυρά Μαρία Πρέβελη δὲν ἔρχονται 'ς τὸ σπῆτί
σου; . . .

Ὅταν ἀνάβουν φωτιά
Γιὰ νὰ ζεστάνουν τὰ φτωχὰ
Τὰ μέλη των τὰ παγερά
Καὶ τὰ μικρά των τὰ ἀρνιά! . . .
Ἀχ! τί ζωὴ τραβοῦν αὐτὰ
Τὰ τῶν ψηλῶν βουνῶν παιδιὰ.

Ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ σήμερον, ὅπως χρησιμεύουν ὡς ἐναι-
σιμος διατριβὴ διὰ τὴν Ῥαμππαδικὴν ἔδραν. Ἀν ἡ
διατριβὴ μου κριθῇ εὐμενῶς, ὑπόσχομαι εἰς τοὺς ἀγαπη-
τοὺς ἀναγνώστας σου, νὰ τοὺς παραθέτω συχνὰ πυκνὰ
τοιαῦτα περίεργα φρούτα!

ΜΥΡΙΑΝΘΟΥΣΗΣ.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ.

Ἴδου λαχεῖον διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἂν χάσετε δὲν πηγαίνει χαμένος
ὁ παρὰ σας. Ἐχει σκοπὸν ἱερὸν, σκοπὸν ἐλληνικώτατον, ἐθνι-
κώτατον. Ἐκ τῶν χρημάτων αὐτοῦ ἡ Ἀρχαιολογικὴ εἰταιρία δια-
τρεῖ τὰς ἐργασίας τῆς καὶ πληρόνει πλῆθος ἐργατῶν, τρέφει ἐκα-
τοντάδας οἰκογενειῶν. Ἀγοράσατε ὅλοι λαχεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς
Ἐταιρίας.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἀξίον ὧν ἰδιαιτέρας συστάσεως θεωρεῖ ὁ Ῥαμπαγὰς τὸ
κατὰ τὴν ἑδρὴν Ἑρμοῦ καὶ παρὰ τὰ Καταστήματα τοῦ κ. Ἀνέστη
Κωνσταντίνου, ἀρτισύστατον Ζαχαροπλαστεῖον τῶν κκ.
Κωνσταντίνου Γιαννάκη καὶ Βασιλείου Ῥή-
γου. Ὁ κ. Κωνσταντίνος Γιαννάκης εἶναι καλλιτέχνης τῆς ζα-
χαροπλαστικῆς μὲ νοὺν γόνιμον εἰς ἐφευρέσεις καὶ τέχνην τελειο-
ποιούσαν πάντοτε, κατέχει δὲ μυστήρια αὐτῆς, διὰ τῶν ὁποίων
ματαιώνει πᾶσαν ἀπομίμησιν καὶ ἐκτὸς τούτου ἐργάζεται λίαν εὖ-
συνειδήτως. Εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον αὐτὸ δύνασθε μετὰ πεποιθή-
σεως νὰ τρώγετε γλυκὰ χωρὶς ποτὲ νὰ εἶς βγοῦν ξυνά.

ΡΑΜΠΑΓΑΔΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Τῇ διδασκάλῳ παρωχημένης ἐποχῆς.—Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς,
διότι ἐλήφθη ἀργά.

Ὁ Βεζύρης ἠρίθμησε δέκα εἰς περίπου ὀνόματα ἄλλων
γυναικῶν τῶν Ἰωαννίνων.

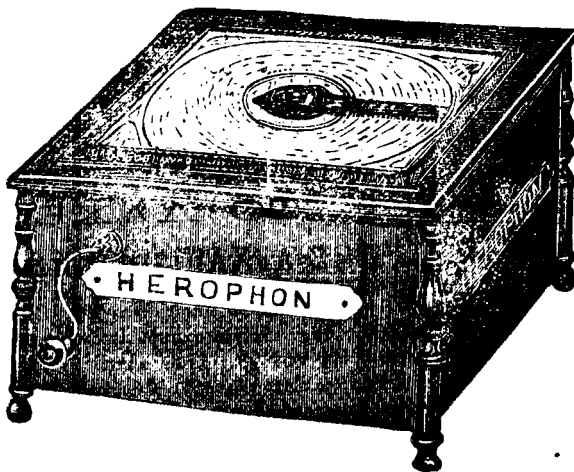
— Μάλιστα, μετὰ δισταγμοῦ εἶπεν ἡ Φροσύνη, διότι
μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν πράγματι δύο ἡ τρεῖς, ὧν ἡ διαγωγὴ
ἦτο σκηνδαλώδης, καὶ τὰς ὁποίας ἕνεκα πολιτικῶν λό-
γων δὲν ἠδύνατο ἀμέσως νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκ τοῦ οἴκου τῆς.

— Φρόσω, κακὴ κοπέλλα, βλέπεις πῶς τὰ γνωρίζω
ὅλα, τὸ πνεῦμα σου ὅμως θὰ ἀφανίσῃ καὶ σὲ καὶ τὸν
Μουκτάρ καὶ ὅλους τοὺς φίλους σου, γιὰτὶ, σοῦ τὸ λέγω,
μὰ τὰ κόκκαλα τοῦ πατέρα μου, θὰ εἶς πνίξω, ἄνδρας
καὶ γυναῖκας μέσα 'ς τὴν λίμνην, ἂν δὲν γείνης 'δική μου.
Φρόσω σκληρὰ, τὸ βλέπεις τώρα πῶς σ' ἀγαπῶ καὶ ζη-
τεῖς νὰ μὲ κάμῃς ὅπως θέλεις. Βλέπεις πῶς ἀγαπῶ τὸ
γένος σου καὶ θέλω νᾶρχωμαι καὶ ἐγὼ καμμιὰ φορὰ νὰ
περνῶ τὴν βραδυὰ μου σὲ τέτοια καλὴ συντροφιά, ἀλλὰ
σὺ δὲν μὲ καταλαμβάνεις, δὲν τὸν καταλαμβάνεις τὸν
Ἀλῆ . . . Ναί, Φρόσω μου, ἓνα φιλὶ 'δικό σου τώρα 'ς
τὴν φλόγα μου εἶναι χίλιας φοραὶς καλλίτερο ἀπὸ ἓνα
ποτῆρι κρύο νερὸ 'ς τὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ . . . Ἐνα
μόνον φιλάκι, Φρόσω μου. (Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

70 — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ — 70

Όργανάκια χειροκίνητα, έκτελούντα ὑπὲρ τὰ 1000 εὐρωπαϊκὰ τεμάχια καὶ τὰ ἐκλεκτότερα τῶν ἑλληνικῶν, κατὰλληλα διὰ συναναστροφῆς οἰκογενειακῆς καὶ χοροῦς πωλοῦνται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καταστήματι

εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.

Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ἐκομίσθησαν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης πλούσιαι συλλογαὶ λαϊμοδετῶν, χειροκτιῶν, ἀρωμάτων, μύρων, σαπῶνων καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπικτεῖ ὁ καλλωπισμός.

ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

58 = Ὁδὸς Κολοκοτρώνη = 58

Μόνον ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ χειροκίνητα ὀργανήττα, ὅπου καὶ πωλοῦνται τοιαῦτα. Ἐπίσης ἐπισκευάζονται καὶ πωλοῦνται διάφορα ὄργανα μουσικὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἐγχώρια. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται διὰ τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν. Αἱ ἐπισκευαὶ γίνονται μὲ δοκιμὴν.

ΠΗΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΑΡΙΛ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

177 = Ὁδὸς Αἰόλου = 177

Ἐν τῷ πηλοποιεῖῳ τοῦτῳ κατσκευάζονται ὑπὸ ἐμπειροτάτων τεχνιτῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ λίαν καλαισθητοῦ διευθυντοῦ κ. Χαρίλ. Σταθοπούλου, ΠΗΛΟΙ διαφόρων εἰδῶν ναβόλα τέλειοι καὶ ὅμοιοι τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Ἐν αὐτῷ πᾶσα κεφαλὴ δύναται νὰ εὕρῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖλον καὶ πᾶν βαλάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΚΩΝ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ

(Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης)

Παρὰ τὰ Καταστήματα Ἀνίστη Κωνσταντινίδου.

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων γλυκιμάτων διὰ γεύματα, χοροῦς, ἐσπερίδας, γάμους κλπ. ΠΑΓΩΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῷ ταχύτατα καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν. FONDANTS ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζαχαροπλαστείων. BRIOCHES, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ Στρασοῦργου καὶ πάντα τ' ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τελειότητος

ΕΝ Τῷ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙῳ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ κάτωθεν τοῦ ξεροδοχείου ἢ Βιέρρη

Ἐκομίσθησαν ἐσχάτως ἐκ Βορῶν διάφορα γνήσια εὐρωπαϊκὰ ποτὰ τοῦ περιφήμου ἐργοστασίου Φερλαίν καὶ πολλῶν ἄλλων, ἰδίως κοινὰ διαφόρων ποιότητων τιμώμενα ἀπὸ 3 ἕως 20 δραχμῶν ἑκάστη φιάλη, ΣΑΡΤΡΕΖ, ΒΑΝΙΛΙΑ, ΚΑΚΑΟ, ΚΕΡΑΣΟ καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ποτῶν πρὸς δὲ Γόμα ἀραβικὴ πρὸς 4 καὶ πρὸς 7 1/2 δραχμ. ἑκάστη ὀκτ' καραμέλαι γνήσιαι ἐκ γόμας καὶ ἀλτέας καὶ ἅπαντα τὰ χρεώδη διὰ Ζαχαροπλάστας. Ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι κατασκευάζονται λουκούμια διαφόρων ποιότητων, Κομφέτα, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους γλυκίσματα ὡσαύτως στολίζονται μετ' ἀπαρμίλλου τέχνης ὥραιοι δίσκοι διὰ μνημόσυνα.

Τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.

ΠΡΥΧΙΟΥΧΟΣ τοῦ ΩΔΕΙΟΥ τῆς ΒΙΕΝΝΗΣ ἔχουσα ὥρας διαθεσίμους καὶ φέρουσα τὰς ἀρίστας συστάσεις, ζητεῖ παραδόσεις διὰ κλειδοκύμβαλον, ὡς καὶ διὰ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον.

ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Νικίου καὶ Μιλτιάδου ἀρ. 15.

Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως τὸ ραπτικὸν τοῦτο κατάστημα, διὰ τὴν φιλόκαλον καὶ στερεὰν αὐτοῦ ἐργασίαν, τὴν ταχύτητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ μετρίότητα τῶν τιμῶν, δι' ὧν πάντων ἀπέκτησε καὶ διατηρεῖ πολλὴν καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν. Παρακολουθοῦν τὴν ἐν Εὐρώπῃ πρόδον τῆς τέχνης κόπτει τὰ ἐνδύματα πάντοτε κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν καὶ δύναται νὰ ἐυχαριστήσῃ τὸν πλέον συρρομένοντα νέον.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ φωτογραφείου Π. Μωραΐτου

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβαι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργοστασίου LOUIS FRERES ἤτοι Σαρδέλαι διαφόρου μεγέθους, Μπιζέλια, Ἀμανταί, Σπαράγγια, Μουστάρδαι κλπ. πρὸς τοῦτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέτον καὶ Βανίλιαν. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβαι ἐγχωρίου κατασκευῆς ἤτοι Μελίτζάνες, Μπαλιές, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιοι Οἶνος Ἀγίου Γεωργίου πρὸς 70 λεπτά τὴν ὀκτῶν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου.

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦτῳ εὐρίσκονται ἔτοιμα παντὸς εἶδους ὑποδήματα δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἐτοιμῶν ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγελίαι. Ἡ μεγάλη πελατεία ἣν ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του.

Ἡ ἀρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.